

Arrest

nr. 195 852 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 135 109 van 16 december 2014 en het arrest nr. 142 036 van 27 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Kirkuk op (...) 1989.

Op 4 september 2014 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in aan de grens. De gemachtigde nam een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 4 september 2014 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Op 19 september 2014 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 131 647 van 20 oktober 2014 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 22 oktober 2014 legde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) een voorlopige maatregel conform artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof op waarbij aan de Belgische autoriteiten werd opgelegd om verzoeker niet te repatriëren voor 12 november 2014. De zaak kreeg het nummer 68739/14.

De op 23 oktober 2014 geplande repatriëring werd vervolgens geannuleerd.

Op 14 november 2014 besliste het Hof de voorlopige maatregel van 22 oktober 2014 op te heffen.

Op 19 november 2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 19 november 2014 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer / mevrouw[^], die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: A. B.

geboortedatum: [...] / 1989

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Irak

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning”

De op 20 november 2014 geplande repatriëring werd geannuleerd.

Op 27 november 2014 weigerde het CGVS de tweede asielaanvraag in overweging te nemen. Het CGVS stelt eveneens dat een terugkeerbesluit naar het herkomstland van verzoeker geen schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel (onderzoek op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet).

Op 12 december 2014 diende verzoeker bij faxpost een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen, overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet de vordering tot schorsing tegen de thans bestreden beslissing zo snel mogelijk te behandelen.

Bij arrest nr. 135 109 van 16 december 2014 werd de voormelde vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 23 december 2014 legde het Hof opnieuw een voorlopige maatregel conform artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof op waarbij aan de Belgische autoriteiten werd opgelegd om verzoeker niet te repatriëren, noch naar Thailand, noch naar Irak voor de duur van de behandeling van de procedure voor het Hof.

Bij arrest van 27 maart 2015 met nummer 142 046 werden de debatten door de Raad inzake de huidige bestreden beslissing heropend en werd de zaak *sine die* uitgesteld omwille van de procedure voor het Hof.

Op 19 mei 2015 kende de gemachtigde een verlenging toe van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2014 van 23 mei 2015 tot 22 augustus 2015.

Op 20 augustus 2015 kende de gemachtigde een verlenging toe van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2014 van 23 augustus 2015 tot 22 november 2015.

Op 17 november 2015 kende de gemachtigde een verlenging toe van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2014 van 23 november 2015 tot 22 februari 2016.

Op 27 januari 2016 diende verzoeker een volgende asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26*quinquies*).

Op 21 september 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 183 938 van 17 maart 2017 verwierp de Raad het beroep.

Op 21 november 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 december 2016 nam de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 januari 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd aan verzoeker betekend op 28 januari 2017. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

Op 23 maart 2017 kende de gemachtigde een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2017 toe tot 2 april 2017.

Op 3 april 2017 weigerde de gemachtigde de verdere verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad (gekend onder het rolnummer RvV 204 135).

Op 12 oktober 2017 bracht het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn beslissing aan verzoeker ter kennis in de zaak A.S. t. België met nr. 68739/14 waarbij hij het beroep onontvankelijk wegens kennelijk ongegrond verklaarde.

2. Over de rechtspleging

In het tussenarrest nr. 142 046 van 27 maart 2015 werden de debatten heropend, en werd de zaak *sine die* uitgesteld. De Raad stelde toen vast dat uit een ter zitting neergelegd stuk bleek dat in toepassing van artikel 74/5, § 4 van de Vreemdelingenwet de betrokkene toegelaten werd tot het Rijk en dat in toepassing van artikel 74/5, § 5 van de Vreemdelingenwet de thans bestreden maatregel van teruggedrijving van rechtswege gelijkgesteld werd met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De betrokkene diende het grondgebied te verlaten uiterlijk op 22 februari 2015, verlengbaar conform artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof. Gezien de Raad vaststelde dat de hangende procedure bij het Hof een weerslag kon hebben op het huidige beroep werd de zaak *sine die* uitgesteld.

Thans blijkt zoals *supra* vermeld, dat het Hof een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen ter kennis gebracht op 12 oktober 2017.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure).

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Ter terechtzitting deelt de raadsman van verzoeker mee dat verzoeker het grondgebied heeft verlaten en zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt. Dit wordt bevestigd door de verwerende partij. De bestreden beslissing heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen. Nu een bevel maar één maal kan worden uitgevoerd, heeft verzoeker in principe geen actueel belang meer bij de procedure, tenzij een schending van een hogere rechtsnorm alsnog het belang zou kunnen actueel houden (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Uit de beslissing van het Hof van 12 oktober 2017 waarbij het beroep van verzoeker met nummer 68739/14 onontvankelijk werd verklaard, besliste het Hof unaniem dat geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM werd aangetoond. Een schending van een hogere rechtsnorm is dan ook *in casu* niet aan de orde. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van latere datum, namelijk 28 januari 2017, waartegen geen beroep werd ingediend en dat bijgevolg ondertussen definitief is geworden. Verzoeker blijkt aldus om verscheidene redenen geen belang meer te hebben bij de huidige rechtsvordering. Gevraagd naar zijn belang ter terechtzitting, geeft de raadsman van verzoeker zelf ter zitting aan dat verzoeker geen belang meer heeft bij huidig beroep.

Het beroep is aldus onontvankelijk bij gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES